

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/478/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2512213037
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2512213037.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobcu: EUROPERSONAL & FABRIKA s.r.o., so sídlom v Bratislave, Ružinovská 42, IČO: 44 972 911, zastúpený advokátskou kanceláriou JUDr. Julián Lapšanský, advokátska kancelária, spol. s r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 4, IČO: 45 941 815, v mene ktorej koná JUDr. Julián Lapšanský, advokát a konateľ, proti žalovanému: F. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom v T., Q. X o zaplataenie 24.721,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č. k. 7C/145/2013-177 zo dňa 29. januára 2015 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku ukladajúcom žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 24.721,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 24.721,- eur od 27.02.2014 do zaplataenia do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku z r u š u j e a v zrušenej časti mu vec v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi 24.721,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 24.721,- eur od 27.02.2014 do zaplataenia. V časti o zaplataenie úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 24.721 eur od 07.07.2012 do 13.11.2012 konanie zastavil. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Rozhodnutie o trovách konania si vymienil na samostatné rozhodnutie s poukazom na ustanovenie § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (v ďalšom texte „O.s.p.“) a contrario. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 179 ods. 1, § 186 ods. 1, 2 Zákonníka práce, § 442 ods. 1, 3, § 580, § 563, § 517 ods. 2, Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. účinného k 27.02.2014. Čiastočné zastavenie konania odôvodnil ustanovením § 96 ods. 1 O.s.p.. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil zistením, že právny predchodca žalobcu v pozícii agentúry dočasného zamestnávateľa uzatvoril so žalovaným v pozícii zamestnanca pracovnú zmluvu, na základe ktorej sa právny predchodca žalobcu zaviazal zabezpečiť pre žalovaného dočasný výkon práce u užívateľského zamestnávateľa. Na základe Dohody o dočasnom pridelení zamestnanca na výkon práce k užívateľskému zamestnávateľovi uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu ako zamestnávateľom a žalovaným ako zamestnancom, bol žalovaný dočasne pridelený na výkon prác k užívateľskému zamestnávateľovi PCA Slovakia, Trnava na pracovnú pozíciu operátor logistika od 12.01.2012. Dňa 18.04.2012 došlo u užívateľského zamestnávateľa k nehode, keď žalovaný odoberal zo skladu 4M3 obaly 09729 (katalyzátor). Pri odoberaní stohu zasunul lyžiny vysokozdvížneho vozíka úplne do prázdnej palety, pričom z druhej strany lyžiny prečnievali do ďalšieho stohu plných balení. Pri procese zdvihu prišlo k zapretiu lyžín o okraj palety a následnému prevráteniu troch palet katalyzátorov, ktoré padli na štvrtú paletu. Poškodených bolo 96 kusov katalyzátorov, ktoré boli nepoužiteľné do výroby a tým vznikla škoda vo výške 24.721 eur. Podľa Záznamu z prerokovania nehody príčinou škodovej udalosti bolo 1. operátor nevidel cez vežu vysokozdvížneho vozíka ďalší stoh palet, 2. nedbalosť operátora - nedostatočné sústredenie sa na výkon práce, 3. nesprávne odoberanie palet zo stohu, 4. podsunutie lyžín pod ďalší stoh palet a 5. operátor bol pod vplyvom omamných a psychotropných látok. Dňa 18.04.2012 o 08.35 hod. bolo vykonané šetrenie na zistenie prítomnosti drog v tele žalovaného,

príčom bola zistená prítomnosť metanfetamínu a tetrahydrocannabinolu (THC). O vykonaní skriningového vyšetrenia na zistenie prítomnosti drog v tele bol vyhotovený protokol, ktorý podpísal žalovaný, A.G. ako osoba zodpovedná za skúšku a svedok F. I.. Z odobratej vzorky sa vykonalo laboratórne šetrenie v laboratóriu klinickej biochémie a hematológie Alfa medical. V uvedenej vzorke bola zistená prítomnosť metanfetamínu a cannabisu. Súd prvého stupňa zistil, že A.G. pracuje u užívateľského zamestnávateľa na pozícii vyšetrovateľ na oddelení všeobecnej bezpečnosti, je oprávnený kontrolovať a taktiež vykonávať v mene užívateľského zamestnávateľa dychové skúšky na alkohol a skúšky na prítomnosť drog, omamných látok alebo psychotropných látok. Súd prvého stupňa mal preukázané, že právny predchodca žalobcu nahradil užívateľskému zamestnávateľovi škodu vo výške 24.721 eur započítaním vzájomných pohľadávok, ku stretu ktorých došlo najneskôr dňa 03.12.2012, kedy užívateľský zamestnávateľ uhradil dlh, ktorý mal voči právnenému predchodcovi žalobcu krátený práve o sumu 24.721,- eur, ktorá suma predstavuje uplatnenú výšku škody. Samotnú výšku škody žalovaný nespochybňoval, spochybňoval len skutočnosť, či škoda bola zo strany právneho predchodcu žalobcu uhradená užívateľskému zamestnávateľovi. V čase rozhodovania mal súd prvého stupňa jednoznačne za preukázané, že v dôsledku škody spôsobenej žalovaným, právny predchodca nahradil škodu užívateľskému zamestnávateľovi započítaním vzájomných pohľadávok. Súd prvého stupňa potom uzavrel, že hoci právny predchodca žalobcu nenahradil škodu vzniknutú užívateľskému zamestnávateľovi „vyplatením v peniazoch“, škoda bola nahradená vzájomným započítaním pohľadávok, nakoľko v dôsledku započítania sa zmenšil majetkový stav právneho predchodcu žalobcu práve o výšku škody, t.j. 24.721 eur. Žalovaný na svoju obranu uvádzal, že k prevrhnutiu paliet došlo v dôsledku toho, že medzi stohmi paliet nebola „dostatočná a odporúčaná vzdialenosť“ a ďalší stoh paliet nevidel, preto ani nemohol vidieť, pokiaľ sa lyžiny zasunuli. Žalovaný však ani raz neuviedol, aká konkrétna vzdialenosť medzi paletami v skutočnosti bola, neuviedol ani ktorí spolupracovníci namietali rozloženie jednotlivých stohov paliet, kedy a koho na tieto skutočnosti upozorňovali. Tvrdenia žalovaného preto súd prvého stupňa vyhodnotil ako účelovú obranu. K tomuto záveru súd prvého stupňa dospel z dôvodu, že žalobca podrobným zdokumentovaním miesta nehody tvrdenia žalovaného vyvrátil. Podľa súdu prvého stupňa žalovaný nesprávnou manipuláciou s vysokozdvížným vozíkom porušil pracovné povinnosti z nedbanlivosti. V čase nehody bol žalovaný pod vplyvom omamných a psychotropných látok, ktorých účinky spôsobujú zníženú koncentráciu. Prítomnosť drog v tele bola dokázaná dvomi vyšetreniami. Žalovaný namietal zákonnosť tohto dôkazu z dôvodu, že boli vykonané na základe jednej vzorky moču a údajne osobami, ktoré neboli k tomu oprávnené, navyše namietal, že ani z jedného výsledku vyšetrenia nevyplýva miera koncentrácie omamných a psychotropných látok v tele. K tejto argumentácii súd prvého stupňa uzavrel, že prítomnosť zamestnanca na pracovisku pod vplyvom omamných a psychotropných látok znamená porušenie pracovnej disciplíny hrubým spôsobom bez ohľadu na koncentráciu predmetných látok v tele. Žalobca preukázal, že osoba vykonávajúca šetrenie prítomnosti omamných a psychotropných látok v tele žalovaného bola osobou poverenou pre výkon tejto činnosti užívateľským zamestnávateľom. Samotná skutočnosť, že správa z laboratória klinickej biochémie a hematológie nie je opatrená podpisom laboranta alebo inej zodpovednej osoby či pečiatkou spoločnosti vykonávajúcej vyšetrenie, nie je dôvodom na spochybnenie pravdivosti tohto dôkazu. Pokiaľ ide o námietku, že bola žalovanému odobratá len jedna vzorka, táto nemá oporu v žiadnom zákone, preto je irelevantná. Súd prvého stupňa mal preukázanú aj príčinnú súvislosť medzi konaním žalovaného a vzniknutou škodou. Právny predchodca žalobcu si uplatnil náhradu škody odo dňa nasledujúceho po započítaní pohľadávok, ku ktorému malo dôjsť 13.11.2012. Keďže žalovaný sa o škodu vzniknutú právnenému predchodcovi žalobcu a jej výške dozvedel preukázateľne až doručením žaloby 26.02.2014, súd prvého stupňa žalobcovi priznal úrok z omeškania v zákonnej výške od 27.02.2014 do zaplatenia a v časti o zaplatenie úroku z omeškania od 14.11.2012 do 26.02.2014 ako aj v časti nad zákonnú výšku úroku z omeškania za obdobie od 27.02.2014 do zaplatenia žalobu ako nedôvodnú zamietol. Žalobca sa pôvodne domáhal zaplatenia istiny 24.721 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne z dlžnej čiastky od 07.07.2012 do zaplatenia. V podaní, doručenom súdu dňa 17.04.2013 žiadal o zaplatenie istiny vo výške 24.721 eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne z dlžnej čiastky od 14.11.2012. Z uvedeného dôvodu súd prvého stupňa konanie o žalobe v časti úroku z omeškania od 07.07.2012 do 13.11.2012 zastavil.

Uvedený rozsudok súdu prvého stupňa napadol v zákonom stanovenej lehote odvolaním žalovaný. Svoje odvolanie odôvodnil poukazom na ustanovenie § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.. Žiadal, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa tak, že žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietne. Podľa žalovaného súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov, ktoré nesprávne vyhodnotil, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a najmä vec nesprávne právne posúdil, čo má za následok vydanie arbitrárneho rozhodnutia. Poukázal na skutočnosť, že predpoklady pre

vznik všeobecnej zodpovednosti zamestnanca za škodu musia byť splnené už pri uplatnení práva na náhradu škody. Škodou sa rozumie ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. peniazmi. Právny predchodca žalobcu podal žalobu, ktorou si uplatnil právo na náhradu škody dňa 22.10.2012. Užívateľský zamestnávateľ vyúčtoval spôsobenú škodu právnenmu predchodcovi žalobcu faktúrou č. D0036668 zo dňa 11.06.2012, ktorú si dňa 13.11.2012 čiastočne započítal s faktúrou právneho predchodcu žalobcu č. 120100064 za dočasné pridelenie zamestnancov. Z uvedeného je jednoznačné, že k vzniku škody na strane žalobcu došlo až dňa 13.11.2012, kedy došlo k započítaniu vzájomných pohľadávok, teda až po podaní žalobného návrhu ktorým si žalobca uplatnil právo na náhradu škody. Preto mal prvostupňový súd podanú žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť. Žalovaný nesúhlasil ani s tvrdením, že u užívateľského zamestnávateľa boli splnené všetky požiadavky bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci ako aj normy vzťahujúce sa na prevádzkové podmienky. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa súd prvého stupňa nevysporiadal s námietkou žalovaného, že žalovaný pri stohovaní nebol usmerňovaný ďalšou osobou, pričom táto povinnosť užívateľskému zamestnávateľovi vyplýva zo Slovenskej technickej normy ISO 3691+Amdl. Žalovaný nemôže niesť zodpovednosť za nesplnenie si zákonných povinností vyplývajúcich z predpisov BOZP zamestnávateľom a niesť za to i následky. Žalovaný rovnako nesúhlasí s konštatovaním súdu prvého stupňa, že prítomnosť drog v tele žalovaného bola dokázaná dvomi vyšetreniami. Takisto žalovaný nesúhlasí s konštatovaním súdu prvého stupňa, že námietka žalovaného o tom, že mu bola odobratá len jedna vzorka, nemá oporu v žiadnom zákone, preto je absolútne irelevantná. Z výkladu ustanovenia § 5 ods. 5 zákona č. 219/1996 Z. z. o ochrane pred zneužívaním alkoholických nápojov a o zriaďovaní a prevádzke protialkoholických záchytných izieb je jednoznačné, že vyšetrenie sa musí vykonať dvakrát, pričom každé vyšetrenie sa vykonáva samostatne, a teda pri každom vyšetrení musí byť odobratá aj jedna vzorka, teda dve vyšetrenia - dve vzorky, v opačnom prípade by išlo len o jedno vyšetrenie. Žalovaný má za to, že ide o dôkaz, ktorý nebol získaný zákonným postupom. Preto súd prvého stupňa nepostupoval správne, keď pri rozhodovaní prihliadal na tento nezákonný dôkaz. Žalobca nepreukázal splnenie zákonných povinností vyplývajúcich z predpisov BOZP, takisto nie je zrejmé, akého protiprávneho úkonu sa mal žalovaný ako zamestnanec dopustiť pri vykonávaní práce, keď sám dodržal všetky povinnosti pre neho vyplývajúce z BOZP. Pokiaľ ide o výšku škody, z podaného žalobného návrhu vôbec nevyplýva z čoho žalobca vychádzal pri určení výšky škody. Prvostupňový súd žiadnym spôsobom nepreveroval ani pravdivosť faktúr, ktorých hodnotnosť žalovaný v konaní namietal.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom. Podľa žalobcu sa žalovaný len snaží odpútať pozornosť konajúcich súdov od skutočnej a jedinej príčiny vzniku škodovej udalosti. Žalobca podrobnou dokumentáciou BOZP ako aj fotodokumentáciou z miesta vzniku škody vyhotovenou užívateľským zamestnávateľom bezprostredne po spôsobení škody preukázal, že palety boli uložené na vymedzených miestach ohraničených vodorovným značením v súlade s predpismi užívateľského zamestnávateľa. Spôsob skladovania a manipulácie s bremenami u užívateľského zamestnávateľa je plne v súlade splatnými právnymi predpismi a na ich základe vydanými internými predpismi. Skutočnou príčinou škody boli halucinogénne stavy po užití psychotropných látok žalovaným (cannabis a metamfetamín). Žalovaný vo svojom odvolaní poukazuje na zákon č. 219/1996 Z.z. o ochrane pred zneužívaním alkoholických nápojov a o zriaďovaní a prevádzke protialkoholických záchytných izieb v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „Zákon o ochrane pred zneužívaním alkoholických nápojov“). Obe citované ustanovenia odkazujú na Zákonník práce, ktorý má vo vzťahu k Zákonu o ochrane pred zneužívaním alkoholických nápojov postavenie lex specialis. Aplikácia Zákona o ochrane pred zneužívaním alkoholických nápojov na vykonanie vyšetrenia na prítomnosť omamných alebo psychotropných látok u žalovaného je tak absolútne vylúčená. Žalobca preto odmieta, že vyšetrenie na zistenie prítomnosti omamných a psychotropných látok by bolo dôkazom získaným nezákonným spôsobom. Žalobca považuje odvolacie dôvody žalovaného len za pokračovanie línie účelovej obrany a zdržovacej taktiky vytýčenej žalovaným už pri konaní na súde prvého stupňa. Žalovaný neustále namieta, nesúhlasí a popiera, ale bez predloženia relevantných dôkazov na preukázanie svojich tvrdení. Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu opakovane svoje tvrdenia uvádzané v odvolaní.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 201, 204 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§

202 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa (§ 212 ods. 1 O.s.p.) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie vydal pomerom hlasov 3:0, t.j. jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi 24.721 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 24.721 eur od 27.02.2014 do zaplatenia. V časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 24.721 eur od 07.07.2012 do 13.11.2012 konanie zastavil. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Napriek skutočnosti, že v úvode odvolania žalovaný uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa napáda v celom rozsahu, vo všetkých jeho výrokoch, v odôvodnení odvolania sa výrokmi o zastavení konania a čiastočnom zamietnutí žaloby nezaobrá. Nezaobrá sa ani výrokom, ktorým si súd prvého stupňa vymienil rozhodnutie o trovách konania na samostatné rozhodnutie. Odvolací súd tak dospel k záveru, že predmetom odvolacieho konania je len výrok, ktorým súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a obsahu spisu odvolací súd zistil, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli pracovnú zmluvu a dohodu o dočasnom pridelení zamestnanca na výkon práce k užívateľskému zamestnávateľovi s miestom výkonu práce u užívateľského zamestnávateľa PCA Slovakia Trnava na pracovnú pozíciu operátor logistika. Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa odvolací súd nemá pochybnosti o základe uplatneného nároku, keď súd prvého stupňa skúmal splnenie všetkých predpokladov nevyhnutných pre priznanie náhrady škody - teda vznik škody, porušenie pracovných povinností žalovaným ako zamestnancom, zavinenie žalovaného ako zamestnanca a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a porušením pracovných povinností žalovaného ako zamestnanca. Súd prvého stupňa však nevykonal dostatočné dokazovanie k výške uplatnenej náhrady škody. Správne konštatoval, že škodu je potrebné chápať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t. j. peniazmi a je napravitelná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým poskytnutím peňazí. Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré by bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. Súd prvého stupňa sa uspokojil len s konštatovaním, že právny predchodca žalobcu nahradil škodu vzniknutú užívateľskému zamestnávateľovi vzájomným započítaním pohľadávok, čím sa v dôsledku započítania zmenšil majetkový stav právneho predchodcu žalobcu práve o výšku škody, t.j. o 24.721 eur. V preskúvanom prípade sa jedná o trojstranný právny vzťah - vzťah zamestnávateľa a zamestnanca (v prípade právneho predchodcu žalobcu a žalovaného) a zmluvný vzťah medzi žalobcom (resp. jeho právnym predchodcom) a spoločnosťou užívateľského zamestnávateľa, keď si nárok na náhradu škody uplatnil užívateľský zamestnávateľ voči právnemu predchodcovi žalobcu a tento voči žalovanému. Je zrejmé, že v preskúvanom konaní si nárok na náhradu škody uplatnil právny predchodca žalobcu, jemu vznikla škoda zmenšením jeho majetku a tiež je zrejmé, že v zmysle pracovnej zmluvy uzavretej so žalovaným (čl. XII bod 1) má voči žalovanému právo na náhradu vzniknutej škody. Skutočnosťou je aj to, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by sa právny predchodca žalobcu výškou škody, ktorú si voči nemu uplatnil užívateľský zamestnávateľ akýmkoľvek spôsobom zaoberal a skúmal správnosť a opodstatnenosť výšky uplatnenej náhrady. Právny predchodca žalobcu uplatnenú výšku náhrady škody akceptoval a tento svoj záväzok splnil tým, že prišlo k započítaniu vzájomných pohľadávok medzi ním a užívateľským zamestnávateľom. Napriek tomu, že náhradu škody si uplatňuje žalobca voči žalovanému z dôvodu majetkovej ujmy, ktorá vznikla na jeho strane započítaním, je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné skúmať vznik a výšku vzniknutej škody aj na strane užívateľského zamestnávateľa, pretože sa jedná o hodnotu, ktorú si tento uplatnil voči právnemu predchodcovi žalobcu a ten zase priamo voči žalovanému. Uvedené okolnosti nemôžu byť na ujmu žalovaného ako zamestnanca, voči ktorému je v konečnom dôsledku nárok na náhradu škody uplatnený. Bolo by v rozpore s princípom spravodlivosti, aby bola výška náhrady škody ustálená bez podrobnejšieho preskúmania jej opodstatnenosti v čase vzniku u užívateľského zamestnávateľa. Súd prvého stupňa sa však touto okolnosťou opodstatnenosti výšky náhrady škody dôsledne nezaoberal napriek tomu, že žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 16.03.2014 vznik a výšku škody namietal. Odvolací súd tak dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Súd prvého stupňa sa týmto zákonným ustanovením dôsledne neriadil. Ako odvolací súd vyššie konštatuje, nedostatočne preskúmal výšku skutočnej škody, ktorá vznikla, a to nielen na strane právneho predchodcu žalobcu, ale aj u užívateľského zamestnávateľa. Odvolací súd uzatvára, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutom vyhovujúcom výroku nie je dostatočne preskúmateľné. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie, je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka; porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní. Ak rozsudok súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný. Konanie súdu prvého stupňa je preto v danom prípade postihnuté procesnou vadou citovanou v ustanovení § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p..

Podľa ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. súd rozhodnutie zruší ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký závadný (zákonu sa priečiaci) procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. V preskúmvanej veci súd prvého stupňa postupoval v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p..

S poukazom na uvedené odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 24.721,- eur s úrokom z omeškania a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.).

Po vrátení veci sa súd prvého stupňa vyporiadania s vytknutými vadami, predovšetkým sa vysporiada so vznikom a výškou vznikutej skutočnej škody u užívateľského zamestnávateľa. Doplnením dokazovania - vylúčením svedkov, príp. odborným stanoviskom zistí rozsah skutočnej škody u užívateľského zamestnávateľa, či všetky katalyzátory nachádzajúce sa na poškodených paletách boli znehodnotené a nedali sa použiť vo výrobe, aká bola cena týchto katalyzátorov, jednalo sa o cenu výrobnú alebo nákupnú, ako dospeli k výške škody 24.721 eur. Až po doplnení dokazovania v naznačenom smere je možné ustáliť výšku skutočnej škody vznikutej užívateľskému zamestnávateľovi, opodstatnenosť jej uplatnenia voči žalobcovi a následne voči žalovanému. Súd prvého stupňa v zrušenej časti opäť rozhodne o nároku žalobcu, pričom svoje rozhodnutie náležite, v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodní.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa (§ 224 ods. 4 O.s.p.)

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.